Z OMAHY, NEB.

Trans-Missippi sjezd pro upravení poměrů na našem západě

Velká konference obchodníků, jež se v prosinci konala v Atlantic City, bude pokud možno nejpřibližněji napodobena pro dobro obchodníků na našem západě.

Obchodní Komora Spojených Států, jež konferenci v Atlantic City svolala, a omažská Obchodní Komora přičiňují se na konání v Omaze Trans-Missippi kongresu na znovu upravení poměrů a sice ve dnech 18. a 20. února.

Ve sjezdu tomto budou vytčeny plány pořadí práce na západě pro rok 1919 a jež budou rozšířeny na skupinové schůze spojených zájmů, za řízení předních mužů v těchto oborech. Plány tyto budou sděleny v hlavním sjezdu ve formě resolucí a budou sjednoceny v konstruktivní plán na ochranu všech odborů obchodu a povolání na západě.

Mezi řečníky, kteří určitě slíbili ve sjezdu přednášky uspořádat, jsou: J. Ogden Armour z Chicaga; David F. Houston, sekretář zemědělství; Harry A. Wheeler, předseda Obchodní Komory Spoj. Států; Arthur Raynolds, člen Continental a Commercial Banky v Chicagu; Frank Sisson, člen Guarantee Trust Co. z New Yorku.

Uvítací výbor přítomně osobně pracuje na získání dalších vynikajících řečníků, zahrnuje v ně národní předáky dělné třídy.

Ku podílení se na sjezdu v Omaze budou pozváni guvernéři a přední obchodníci z 18 států

Skupinové schůze budou určeny ku projednání problemů zemědělství, hospodářských kollejí, automobilů, bankéřů, stavebního materialu, nakládání výrobků, veřejného zdravotnictví, mlékařských výrobků, farmářského tisku, pohonové síly a nářadí, cizozemského obchodu, obilí, silnic a dobrých cest, pojištění, investování a farmářských půjček, právníků, továrníků, mlynářů, Rotary, dobytkářství, vodní síly a vodních cest, pěstitelů viny.

Rodina Dr. J. Pecivala stižena zármutkem

Z Alexandria, La., došla zpráva, že zemřela tam tyto dny slečna Ethel Peciválová, nejstarší dcera dra J. P. Peciválа, bývalého Omažana, bydlícího nyní v čís. 3758 záp. 26. ul. v Chicagu. Slečna Peciválová dlela od podzimu návštěvou u své tety, pí. J. Ublové, kde chtěla se zdržeti přes zimu. Před nedávnem roznemohla se španělskou chřipkou, z níž vyvinul se zánět plic, proti němuž ukázala se lékařská pomoc marnou. Zesnula krajanka byla horlivou pracovnicí pro dobročinné účely. Zanechává po sobě rodiče, sestry pí. Helenu Hrychovou a slečny Irmu, Alici a Grace Peciválovy. Pozůstalým vyslovujeme úpřímnou soustrast.

OMAHA PŘIVÍTALA VRACEJÍCÍ SE HOCHY

Ve středu odpoledne a v noci vrátila se do Omahy první větší četa vojínů jako součást 127. pluku polního dělostřelectva, a dostalo se jí uvítání velmi slavného. Na nádraží a před nádražím shromáždilo se tolik lidí, že nebylo možno ani projíti. Zejména příbuzní a známí vracejících se vojínů dostavili se v plném počtu, aby své milé, které po dlouhou dobu neviděli, přitiskli na prsa.

Část vojínů přijela již v 5:30 hod. odpoledne. Všichni byli v dobré náladě, mnozí přivezli si pušky, zákopové helmy a četné válečné trofeje. O půlnoci pak zastavil na Union nádraží zvláštní vlak, jenž přivezl mnohem větší četu. Vlaku tomuto vyjel do Atlantic, Ia., vstříc zvláštní výbor, složený z členů obchodní komory a pracovníků Červeného kříže, který byl radostně pozdraven. Když vlak v omažském nádraží zastavil, došlo ovšem k dojemným scénám, při nichž mnohé oko skropeno bylo slzami radosti.

V seznamu Omažanů, vrátivších se z bojiště, nalézáme následující česká jména: Frank Prášek, Anton J. Stehno, John Panuška, F. G. Mašinda, John J. Pavlík a Fred Havel.

Žádá za odvolání přítomného způsobu zastavování kar

Komisař Butler předložil městské radě resoluci, ve které požaduje, aby byl administrátor paliva požádán o odvolání nařízení na přítomný spůsob zastavování pouličních kar t. zv. "skip-stop". Resoluci svoji Butler odůvodňoval tím, že jest onoho pravidla na některých liniích zneužíváno a že často káry jedou dále, aniž by na zvláště označených rozích zastavily, tak že lidi musí mnohdy po 25 minut čekat, nežli se mohou do města dostat. Mayor ustanovil komisary Butlera, Ure a Ringer-a, aby záležitost tuto důkladně vyšetřili, načež budou další kroky k nápravě podniknuty.

NOČNÍ NÁVŠTĚVA V TUČKOVĚ LÉKÁRNĚ

Známá lékárna pana Josefa Tučka v čís. 2413 již. 13. ul. měla na dnešek v noci nevítanou návštěvu. Když správce lékárny, p. Chas. J. Bobek, ráno otvíral obchod, shledal, že sklo v postranním okně bylo pečlivě vyříznuto, aby uvolnilo cestu muži nebo mužům, kteří chtěli si vnitřek lékárny bez dovolení majitele prohlédnouti. Pan Bobek byl nálezem tím pochopitelně rozčilen a staral se nejdříve o to, by povolal strážníka, který by případ vyšetřil. Telefonoval na policejní stanici, ale do té doby, co zprávu píšeme, se nikdo do lékárny nedostavil. Mimo to dával pozor, zda nezahlédne policistu jíti kolem lékárny, ale rovněž bez výsledku, neboť na 13. ulici je strážce bezpečnosti skutečně vzácností. Konečně se uklidnil tak dalece, že mohl prohlédnouti registr a zásoby zboží, při čemž zjistil, že zloději, kteří do místnosti vnikli, ukořistili celých 40c v hotových penězích (denní tržba nebyla ovšem v registru ponechána), a na zboží nepohřešil žádnou ztrátu. Zdá se tedy, že námaha nočních návštěvníků byla v celku bezvýsledná.

RUDOLF SNÍŽEK SE VRÁTIL DO OMAHY

V úterý vrátil se do Omahy p. Rudolf Snížek, čestně propuštěný vojín americké armády. Pan Snížek byl jedním z prvých českých dobrovolníků, přihlásivších se po vypovězení války Německu do služeb Strýce Sama, a vykonal pro novou svoji vlast na bojišti platné služby. Byl v bojišti těžce raněn a následky ranění toho ponese po celý svůj život. Vrátil se do této země již před delší dobou s četnými raněnými hrdiny a byl ošetřován ve vojenské nemocnici na východě, až se rány jeho úplně zhojily. Do Omahy přijel jako mnozí jiní hrdinové ve vší tichosti bez "úředního" vítání, neboť je si vědom, že konal svoji povinnost, a po světské "pompě" a slávě naprosto nebaží. Vítáme jej srdečně v krajanský kruh a přejeme mu, aby nalezl zde klid a spokojenost.

PŘIVÍTALI ZNÁMÉHO KRAJANA-VOJÍNA

V četném shromáždění Omažanů, kteří dostavili se ve středu o půlnoci na Union nádraží k uvítání vojínů, vracejících se z Camp Dodge, byl též krajan pan Josef Wolf s rodinou ve společnosti manželů J. J. Sedláčkových z Clarkson, kteří dlí u Wolfů návštěvou. Pan Wolf byl zvědav, přijede-li též některý z jeho četných známých, ale v návalu, který před nádražím panoval, nepoznal nikoho. Když se ruch na nádraží poněkud uklidnil, odebrali se jmenovaní krajané na protější stranu ulice, aby počkali na pouliční káru, a při tom ovšem hovořili česky. Pojednou spočinula cizí ruka na rameně p. Wolfa, a ozval se jadrný pozdrav: "Na zdar, táto!" A přání pana Wolfa, uvítati známého, bylo splněno. Před ním stál jako svíčka pan Fr. Jos. Prášek, rodem z Crete, Nebr., jenž však prožil před odchodem na vojnu delší dobu v Omaze, a s radostí podával všem po řadě ruku. Manželé Wolfovi odvezli pana Práška s sebou domů, a dlouho do noci strávili v zajímavém hovoru, při němž hlavní slovo vedl ovšem milý host, vyprávějící své zkušenosti z pobytu ve Francii. Dnes odpoledne odjel pan Prášek do Crete, kde byl členy své rodiny s pochopitelnou radostí uvítán.

Zoufalá venkovanka spáchala sebevraždu skokem s okna

Pí. Dovey Heitzmanová z West Point vrhla se ze sedmého poschodí Brandeisova obchodu do uličky.

Ve čtvrtek odpoledne došlo v budově Brandeisova obchodu k tragické události, která vyvolala velký rozruch. 44-letá Dovey Heitzmanová, manželka Hermana Heitzmana, klenotníka z West Point, Nebr., vyskočila o 5. hodině z okna sedmého poschodí, dopadla na dlažbu uličky mezi 16. a 17. ulicí, a způsobila si okamžitou smrt.

Paní Heitzmanová byla již delší dobu nervosní. Manželé Heitzmanovi hospodařili před 10. léty na farmě severně od West Point, a tehdy událo se tam neštěstí, při němž přišel o život nejstarší jejich syn. Matka stále na zesnulého vzpomínala a její mysl byla tím velmi rozrušena, takže nic nemohlo ji upokojiti. Manžel staral se všemožně, aby se choti jeho dostalo ošetření, ale těžkomyslnost její zmírniti nedovedl. Před 14 dny byla paní Heitzmanová převezena do nemocnice sv. Bernarda v Council Bluffs, aby byla pod stálým dozorem lékařů. Ve čtvrtek jí navštívil manžel, a nemocná projevila žádost, aby ji provedl omažskými obchody, k čemuž Heitzman s radostí svolil, doufaje, že změna tato manželce dobře poslouží.

Odpoledne přišli manželé do Brandelsova obchodu, a zdálo se, že pí. Heitzmanová je značně veselejší než jindy. Po chvíli oznámila nemocná svému muži, že zajde si do místnosti na sedmém poschodí, kde mohla by se umýti. Manžel ničeho nenamítal, ale znaje stav její mysli, poslal za ní jednu z domovnic, aby na ni dohlédla. Než však žena ona do zmíněného poschodí se dostala, bylo neštěstí hotovo. Pí. Heitzmanová zatím již otevřela okno a vrhla se bez rozmýšlení k zemi. Dopadla do uličky za budovou Omaha Naroztříštěnou hlavou. Pozůstatky její byly převezeny k pohřebníkovi a budou dopraveny do West Point k pohřbení. Zesnulá zanechává po sobě promě manžela, dvě dítky ve věku 10 a 12 let.

Úmrtí krajanů

V sobotu ráno zemřel ve svém domově v čís. 403 Pine ul. krajan pan George Vít, podlehnuv zánětu plic. Pan Vít narodil se před 42 lety v Břitce v Čechách, a v Omaze žil 14 let. Po celou tu dobu zaměstnán byl v ohradách dráhy Union Pacific. Zanechává po sobě zarmoucenou choť a dvě malé dítky.

Před týdnem zesnul v nemocnici sv. Josefa 12-letý Otto Gruntorád, syn krajana pana Henry Gruntoráda z Overton, Neb. Mladý trpitel stižen byl chrlením krve, a lékařská pomoc nemohla mu přinésti úlevy. Zvláštním úkazem zajisté jest, že Otto vzdor svému mládí dosáhl vzrůstu 5 stop a 6 palců. Tělesné pozůstatky zesnulého poslány byly v pondělí péčí pohrobníka p. Franka Jandy do Overton, kde uloženy byly k věčnému odpočinku. Pozůstalé rodině platí naše upřímná soustrast.

Koncert McCormackův

V pátek večer uspořádán byl v městském auditoriu koncert slavného tenoristy John McCormacka, který setkal se s dokonalým úspěchem v každém ohledu. Proslulý pěvec dokázal, že pověst, která jej předchází, není nikterak přehnaná. Posluchačstvo, převyšující 5,000 osob, odměňovalo jeho skvělé výkony neutuchajícím potleskem, a pěvec, jenž stal se rázem miláčkem obecenstva, byl po každém vystoupení několikráte vyvolán, začež odvděčoval se štědře stejně vítanými přídavky.—Znamenitého úspěchu docílil též houslista poručík Donald McBeath několika působivými čísly, v nichž představil se jako vynikající umělec, jenž svůj nástroj ovládá pevnou rukou a jehož přednes zaslouží si plného uznání. — Pěvce i houslistu doprovázel na piano Edwin Schneider s velikým porozuměním. Zároveň představil se jako skladatel písně, kterou přednesl McCormack, jež vynesla oběma zaslouženou pochvalu: autorovi dostalo se zároveň hlučných ovací.

Osobní

— Včera měli jsme potěšení setkati se na okamžik s p. Skočdopolem, starým osadníkem z Ravenna, Nebr. Pan Skočdopole měl nějaké řízení ve Fremont, a poněvadž byl již tak blízko, zajel si i do Omahy, aby mezi jiným navštívil dobrého svého známého pana John Líbala.

— Slečna Frances Benáková, jež jest zaměstnána jako přední pracovnice v nákupním odboru v obchodě Hayden Bros., odjela tyto dny do New Yorku, kde má nakoupiti velké zásoby zboží pro zmíněný obchod.

Milá vzpomínka

Pan Vác. Bureš, spoluvydavatel "Denního a Nedělního Pokroku", a jeho manželka, pí. Milostína Burešová, obdrželi v pátek od svého dobrého přítele, dra. Srba, dobře v Omaze známého lékaře, jenž se jako vojenský lékař nalézá v zámoří ve službách Strýce Sama, pohlední lístek s následujícím obsahem:

Andernach, Německo.
25. prosince 1918.

Drazí přátelé!

Dávno již jsem vám nepsal, však po celý poslední a tento měsíc nedostávalo se k tomu téměř žádné příležitosti, bych vám mohl něco písemně sdělit; pochodovali jsme přes Německo a naše psaní nebyla by nikde k odeslání přijmuta. Mimo to možno vám sobě představit, že jinak měli jsme plné ruce práce. Velmi rád bych vám sdělil něco o svých zkušenostech; doufám však, že to nebude již dlouho trvat, kdy budu zpět v Omaze a jakmile se dostanu domů, budu též míti dobrou příležitost vše vám ústně sdělit. Přeje vám všem "šťastné vánoce", znamenám se upřímný váš přítel — DR. SRB.

Z dopisu vojína československ. armády

Pan Anton Hudeček, bydlící v čís. 1913 již. 12. ul., obdržel tyto dny od svého synovce, vojína československé armády ve Francii, dopis, datovaný 12. prosince 1918, z něhož vyjímáme:

Milý strýčku a tetičko! Jsem dosud zdráv a mám se dobře. Nevím vskutku, co bych vám měl napsati, neboť o tom, co nás nejvíce potěšilo, vy už také dávno víte. Nyní je mezi námi veliké nadšení, neboť každý se již těší na svůj domov; vždyť mnozí jsou již přes 4 roky domova vzdáleni a nedovedete si představit, co za tu dobu prožili. Proto ta radost; každý se těší jako malé dítě a o ničem jiném se nemluví, než o návratu do staré vlasti.

My jsme přišli na frontu 20. října a byli jsme tam 10 dní. Pěkné to nebylo, neb Němci nás chtěli otrávit jako myši, ale nepodařilo se jim to, naopak, dostali od Čechoslováků "na frak", takže z nich pak měli velký "vítr". Chtěli nás za každou cenu zničit, a dělali vše možné: útoky i protiútoky, s dělostřelbou i bez střelby, ale nešlo to tak ani tak. Naši hoši stáli jako ze žuly, a jak bylo možno, postupovali ku předu. Němci měli veliké ztráty, protože nechtěli padnout do zajetí; bylo jim řečeno, že Čechoslováci žádných zajatců neberou, a proto aby se drželi do posledního muže. Konečně se však přesvědčili, že to není pravda, neboť zacházelo se s nimi dobře a tak toho pak litovali. Někteří naši hoši dostali se do zajetí Němcům, ale jsou již zase mezi námi, a také se jim nestalo nic. V těchto srážkách měl náš pluk 109 mrtvých; kolik bylo otrávených plynem, nevím, ale všichni se již pozdravili, neboť něco takového na Čechoslováky neplatí.

Bojovali jsme za svou samostatnost, a tu již máme. Měli jsme též čest vidět našeho "tatíčka" Masaryka dne 9. prosince; přijel se na nás podívat a potěšil nás zprávou, že již za krátko pojedeme do Čech, do naší republiky, kterou nám pomohl vydobýt, neboť bez něj nebyli bychom tam, kde stojíme nyní. Myslím, že než toto psaní dostanete, budem již v Čechách.

Také jsem byl trochu raněn do hlavy, ale neoptřeboval jsem ani lékaře. To je asi vše, co mohu vám sdělit. Posílám srdečný pozdrav vám i všem známým. Váš, FR. ALEXA.

NĚCO O POTRAVINÁCH.

Poptávka po potravinách je skoro jako ve známé bajce o dvou bratřích, z nichž jeden hledal v poušti zlato a druhý zásobil se potravinami, načež na konec majitel zlata musil kapitulovati před bratrem, majícím potraviny. Je totiž otázka, lze-li nahraditi něčím mouku a bílkoviny. V laboratořích chemiků lámali si těmito otázkami hlavy, ale dále než k pokusům se to nedostalo. Tak neslavně zanikla známá mouka ze slámy a také zajímavý pokus Haberlandův, užíti k výrobě potravin dřeva, je sice vědecky poutavý, ale v praxi těžko proveditelný. Stromy obsahují sice jisté množství cukru, škrobu a tukových olejů. Ale dostati tyto látky tak, aby byly pro zvířata a lidi stravitelné, je jiná věc. Ani zvířecí ani lidské zažívací orgány nerozpustí látek zdřevnatělých. Aby se z buněk dřeva dobylo výživných látek, musilo by se rozmělniti neobyčejně jemně, na nejjemnější prášek. Ale naráží to na takové překážky, že z dřevité mouky nebude prozatím nic.

Cennější jsou pokusy s luštěninami. Při dosavadní přípravě luštěnin odchází z těla nestrávených bílkovin 17.5 až 30 procent, jak zjistilo se i pokusy na zvířatech. Proto navrhuje dr. Feldt, aby se z luštěnin vyrábělo rostlinné mléko, jogurt, tvaroh a pod., poněvadž takový způsob znamená lepší využití bílkoviny v luštěninách obsažené a ve formě snadno stravitelné. Ostatně u národů východních existuje již dávno výroba sýrů z hrachu a z bobů soja a tyto čínské sýry označovali i Evropané jako dobré.

Před 9 lety vyšla originelní "Kuchařka" pod názvem "Puma do našich 'Kuchařek'." Byly tam návody, jak se vyrábí rostlinný sýr a doporučováno, aby se myšlenky té chopili chemikové. Ale tenkráte nedošel tento nápad povšimnutí, nebyl aktuelní, ale nyní hyla by výroba dobrých sýrů hrachových jistě vhodným rozmnožením chudého jídelního lístku, zvláště uvážíme-li, jak již ve starých kalendářích byly chvály na čínský hrachový sýr.

Chemie potravinářská zasluhuje věru pozornosti nejen ve válce, ale i v míru. Novými výzkumy se totiž objevilo, že ve všech potravinách jsou v skrovné míře látky, jež jsou však naprosto nezbytné k udržení života a zdraví. Tyto látky nebyly objeveny přesnou chemickou analysou, ale dlouholetým pozorováním známé nemoci, tak zv. "beriberi". Tato nemoc pochází z nevhodné výživy, vyskytuje se v krajinách, kde pěstuje se rýže a vyžaduje ročně tisíce obětí. Holandští učenci Eikmann a Grijn zjistili četnými pokusy na zvířatech, že beriberi vzniká jednostranným požíváním loupané rýže, kdežto rýže neloupaná nezpůsobuje nemoci. Když se rýže oloupá, odstraní se patrně látky, jejichž nedostatek způsobuje onu nemoc. A je tomu tak skutečně a platí to nejen pro rýži, ale i pro druhy obilí a jiné potraviny. I ty obsahují látky dosud nezcela známé, avšak pro zdraví důležité; látky se však ničí příliš jemným semílánim obilí nebo u mléka dlouhým vařením. Takové potraviny po delším požívání způsobují nemoce, tak na příklad u kojenců, živených sterilisovaným mlékem kravským nebo dětskou moučkou vyskytuje se křivice a nemoc Basedowova, čemu lze čeliti zase zdravým mlékem nesvařeným. Ve vědecké literatuře nazývají se tyto neprozkoumané dosud látky, kteréž jsou však pro život nezbytné, označením "vitaminy" (vita = život).

Někteří angličtí a japonští učenci dostali z rýžových otrub látku, kterou nazvali "oryzanin", tato látka léčí již v pranepatrných dávkách nemoc "beriberi". Jelikož jen v Japonsku je ročně 50,000 případů onemocnění nemocí "beriberi" a úmrtnost při této nemoci je velmi značná, znamená tento ochranný prostředek velké dobrodiní. "Vitaminy", pokud se týče chemického složení, podobají se bílkovinám a jsou velmi složité. Nevíme dosud, jakou úlohu mají vlastně "vitaminy", ve velké dílně přírody je dosti věcí, o nichž věda nedává dosud přesných odpovědí a stejně je tomu i při výživě, možno mluviti i o "tajemství" výživy. Že vitaminy jsou důležité, vychází na jevo z toho, že bez nich nastávají poruchy veškeré nervové soustavy. Nejpravděpodobnější je názor Hopkinsův, který soudí, že vitaminy dráždí buňky k činnosti a že bez tohoto dráždění nebyl by možný život. Vitaminy jsou tudíž hlavně důležité, jde-li o léčení nemocí, pocházejících z nedostatečné výživy, jako kurděje, beriberi a jiné. Theorie ta je velmi důležitá pro výživu lidu a nutno se o ní zmíniti, jelikož stává se velmi aktuální poměry. Osvědčuje se také, že výživa co možno přirozená, selský chléb černý, vůbec stará venkovská strava byla i po stránce nejnovější vědecké theorie o výživě velmi správná. Příroda je velká naše učitelka a nemůžeme se chlubiti, že známe všecka její tajemství.

KULTURNÍ DĚJINY DOUTNÍKU.

V době, kdy Španělé s odkrytím nového dílu světa, Ameriky, seznali i tabák, spatřili u Indiánů následující způsob kouření: "Zavinují větší listy dohromady jako kornouty pepře, nechají je uschnouti, zapálí je na špičatějším konci a druhý konec strčí do úst." Tak vylíčil kouření učenec Konrad Gesner ve svém roku 1665 vydaném spise o tabákové rostlině a tím seznámil své spolukrajany s podivuhodným kuřivem. I na různých zobrazeních starých Mexičanů nalézáme různé postavy bohů a jich kněží s mocným doutníkem v ústech spousty dýmu vypouštějících. Obrovský doutník rodinný, na kterém všichni členové domu od dítěte až ku prabábě ssají a který každému hostu do úst se též vstrčí, jest ještě dnes zbytkem prastarého zvyku na sousostroví Filipinském.

Do Evropy zavedeny "cigaros", španělsky znamenající smotek, a také svinuté z tabákových listů, nejdříve Španěly. V Holandsku vyskytly se první doutníky ve století osmnáctém sem tam u námořníků a odtud přišly dále do střední Evropy. V Hamburku vypravováno koncem 18. století jako velká zvláštnost, že se tam nespokojí někteří lodníci dýmkami, nýbrž strčí si do úst dosud doutnající "svinuté listy". Tam také založena první továrna na doutníky ze Španělska se vrátivším Němcem, Schlootmannem a to v roku 1788, jelikož však jak v tehdejších dobách se dělo každé novotě, nebylo na doutníky odbytu, musila býti továrna ta brzy zavřena. Teprv za válek Napoleonských stalo se kouření doutníků všeobecnějším a tu také nazvíce vojáci španělští kouření to ve střední Evropě do zvyku uvedli. Celkem kouření doutníků nesešvšeobecnělo tak brzy, ba naráželo na velký odpor a to nazvíce poukazováním k tomu, že je velice škodlivé. Klemm vypráví ve svém kulturně-historickém pojednání, že jeho jeden mladý přítel, který roku 1822 zemřel plicní chorobou, tuto si jen přivodil kouřením doutníků. Tehdy se to vykládalo, že kouř spálil mu plíce. Dále považován doutník v tak zvaných lepších společnostech za "nečistý, bahnusný výrobek". V konservačních slovnících před sto lety popisuje se doutník co "listy, stočené v cylindrovitou, dutou hmotu tloušťky jednoho prstu, která se na jednom konci zapálí a druhým strčí do úst, zda-li však se tím chuť kouření zlepší, nemožno dobře určovati, neb jest to právě vše chuti toho nebo onoho."

BLISS & SON
komisionářští obchodníci živým dobytkem
SOUTH OMAHA
Hojnost příhrad. Henry Doležal, dobrý Čech, vám poslouží. Obchod utěšeně vzrůstá. Dobře vás obsloužíme.

F. DVOŘÁK, prodavač vepřů — Tel.: So. 3780.
JOE FLOOD, prodavač dobytka — Tel.: So. 1072.
AL. POWELL, prodavač ovcí.
DVOŘÁK COMMISSION CO.
Telefonujte neb pište nám a obdržíte bezodkladnou odpověď.
Telefon: So. 607 — Room 217 Exchange Bldg. — So. Omaha.